

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poštno ček. račun: štev. 24-12410

Cena: Posamezna štev. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto IV. - Štev. 48

Gorica - 27. novembra 1952 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Našim izseljencem in beguncem

Prva adventna nedelja, prva nedelja cerkvenega leta je posvečena našim izseljencem in beguncem, ki so morali iz enega ali drugega vzroka zapustiti svojo domovino ter se podati v tujino. Na milijone je teh ljudi iz vseh narodov in ljudstev, iz vseh krajev in dežel, ki so bili iz gospodarskih in političnih vzrokov prisiljeni podati se na pot, ki je tako grenka, ter si poiskati kruha, ki jim ga domača zemlja ni mogla nuditi, ali ki so si izbrali svobodo, ki jim je domovina ni mogla dati, ker vzdihuje pod težkimi okovi in verigami suženjstva.

Na milijone je ljudi, ki jih je ravno zadnja vojna vrgla na trdo begunsko pot. Na milijone Nemcev iz zapadne Poljske je moralo zapustiti svojo domovino in vse, kar so imeli, ter bežati na Zapad. Na stotine soče svobodoljubnih Poljakov si je moralo poiskati zavetišče v Nemčiji, Angliji, Franciji, Ameriki in v raznih drugih svobodnih državah. In kaj naj rečemo o ukrajinskem narodu, posebno o tistem, ki je živel pred zadnjo vojno v poljski državi in ki ga je boljševiški teror razbil in razkropil na vse štiri strani sveta, medtem ko je tistem, ki so ostali doma, konfiniral ali celo pomoril njihove škofove in duhovnike, njih same pa nasilno odtrgal od katoliške Cerkve? Podobna usoda je zadela baltske narode. Toda kaj bi še nadalje naštevati, ko ga ni naroda Vzhodne Evrope, ki bi ne trpel pod komunističnim jarmom. Na vse dežele, od Estonske in Litve pa preko Poljske, Vzhodne Nemčije, Češkoslovaške, Madžarske, Jugoslavije, Bolgarije in Romunije je navalila komunistična zver ter zasadila svoje grozne kremplje v meso teh narodov. Le majhen del je mogel uteči njenemu smrtonosnemu objemu, se zateči v svobodoljubne dežele ter si rešiti življenje in čast svobodnih ljudi.

Tudi naš narod ima svoje izseljence in begunce v tujini. Kdo naj prešteje vse tiste, ki so že pred zadnjo vojno odšli po svetu s trebihom za kruhom? Odšli so, da si v tujini zgradijo novo življenje. Mnogi se je to posrečilo. Prilagodili so se razmeram, v katerih živijo, ter si ustvarili novo domovino, a Bog ve, koliko žrtev jih je to stalo in kako jim srce še danes krvavi in hrepeni po krajih njihove mladosti.

Toda še hujska je usoda naših političnih beguncem. Mnogi med njimi niso zapustili samo svojih domačih krajev, zapustili so tudi svoje žene in otroke, starše, brate in sestre ter bežali v tujino. Umaknili so se pred nasiljem, ki divja še vedno v njihovi domovini, umaknili, da si ohranijo vsaj svobodo mišljenja in vesti, brez katerih življenje nima smisla in ni vredno, da bi ga živeli.

K vsem tem naj poroma na izseljeniško in begunsko nedeljo naša misel, vsem tem naj velja vsaj kratka naša molitev! Nje pa naj tolaži zavest, da niso osamljeni, ampak da se jih naš svobodoljubni narod s ponosom spominja. Zavedajo naj se, da se njihovih žrtev dodobra zavedamo in da nam je njihova svobodoljubnost in zvestoba krščanskim načelom mogočna spodbuda v bojih, ki jih moramo tudi mi bojevati.

Pa tudi ostalim beguncem, žrtvam komunističnega nasilja, naj velja naš spomin! Saj so tudi oni udje one svobodoljubne krščanske skupnosti, ki mora zavladati na svetu in ki je edini porok mirnega in srečnega sožitja med narodi.

Vprašanje vojnih ujetnikov na Koreji

Na glavni skupščini Združenih narodov se je vršila pretekli teden debata o korejskem vprašanju in o vrnitvi korejskih ujetnikov. Kakor je znano, je bilo vprašanje o vrnitvi korejskih ujetnikov edino vprašanje, ki ga pri pogajanjih za premirje v Panmunjonu niso mogli rešiti. Zato je vzela to vprašanje glavna skupščina OZN v pretres, toda tudi tukaj ni prišlo do sedaj do nikake končne rešitve.

Vzrok vseh dosedanjih neuspehov je v zadržanju Sovjetske zveze, ki vztraja na stališču, da je treba vse ujetnike, tudi proti njihovi volji, vrniti njihovim državam. Združene države Amerike in še 20 drugih držav pa vztraja na tem, da mora biti dana vsem ujetnikom prava izbira, ali se hočejo vrniti domov ali ne. Pri tem gre predvsem za severnokorejske in kitajske ujetnike, od katerih se velik del noče vrniti domov, kjer jih čaka zaradi njihovega protikomunističnega zadržanja skoro gotovo smrt ali vsaj dolgoletno prisilno delo. Prisiliti te ljudi k vrnitvi pomeni jih vreči v nesrečo, kar je proti vsem človeškim pravicam.

Glede vrnitve korejskih ujetnikov je bilo stavljenih do sedaj pet različnih predlogov.

Prvi predlog, ki bi ga lahko imenovali ameriškega in ki ga je podpisalo še 20 drugih držav, zahteva, da se da ujetnikom popolna prostost, ali se hočejo vrniti domov ali ne.

Drugi predlog je predlog Sovjetske zveze, ki zahteva ustanovitev posebne komisije, ki naj bi se med

drugim bavila z vrnitvijo vseh vojnih ujetnikov v njihovo domovino. Ta predlog je diametralno nasproten ameriškega predlogu.

Tretji in četrti predlog sta postavila Mehiko in Peru. Podrobnosti teh dveh kompromisnih predlogov, ki sta propadla, nam niso natanko znane.

Veliko več upanja za uspeh nudi peti predlog, ki ga je postavila zadnji teden Indija. Po tem predlogu bi se izročila zamenjava vojnih ujetnikov posebni komisiji, ki bi bila sestavljena iz poljskega, češkoslovaškega, švedskega in švicarskega zastopnika. V slučaju, da bi bili ti štirje zastopniki glede kakega vprašanja deljeni, to je dva za in dva proti, bi se morali vsi štirje zediniti ter imenovati novega člana — razsodnika iz kake druge države.

Štiričlanska komisija bi ne imela oblasti, da bi zabranila ali izvršila povrnitev ujetnikov.

Z imenovanjem te štiričlanske komisije bi stopil v veljavo sporazum o premirju; komisija bi morala izvršiti svoj mandat v 90 dneh.

Če bi se komisija ne mogla v treh tednih sporazumeti glede imenovanja petega člana — razsodnika, bi vsa zadeva zopet prešla na glavno skupščino Združenih narodov.

Tudi ta predlog je nekaj kompromis med ameriškim in sovjetskim stališčem, ima pa to prednost, da bi z imenovanjem štiričlanske komisije nastopilo istočasno premirje med obema bojujočima se strankama, kar bi bilo treba z veseljem pozdraviti. Ima pa to sla-

host, da prepušča usodo vojnih ujetnikov, ki bi se ne hoteli vrniti domov, dobri volji Sovjetske zveze.

Ameriško stališče glede tega predloga je, kot se je izrazil neki zastopnik ameriške delegacije, sledeče: 1. Vsaka rešitev vprašanja vojnih ujetnikov mora jasno in nedvoumno priznati, da se vojni ujetniki ne smejo s silo prisiliti k vrnitvi ne s silo zadrževati od nje. 2. Vsak predlog glede vrnitve ujetnikov mora biti praktičen in se mora izvršiti v pametnem roku. 3. Vprašanje se mora rešiti na način, da ujetniki ne bodo prisiljeni izbirati med vrnitvijo na svoje domove in med časovno nedoločeno bivanjem v taboriščih, ki bi jih kontrolirale kake mednarodne komisije.

Kljub tem pridržkom ameriške vlade je upanje, da ta ne bo popolnoma zavrnila indijskega predloga, če ne zaradi drugega, že zaradi dejstva ne, ker nudi ta predlog podlago za nadaljnje razgovore o tem perečem vprašanju. Ti razgovori so se že začeli. Ali bodo dosegli kak uspeh, bomo kmalu zvedeli.

Sovjeti so krivi za katynski pokol

Ameriška parlamentarna komisija, ki je imela nalogo, da preišče zadevo katynskega pokola, je končala svoje delo ter dokončno razsodila, da je Sovjetska zveza odgovorna za zločinsko usmrtnost 15.000 poljskih častnikov in intelektualcev, ki so bili spomladi 1940. leta poklani v zloglasnih katynskih gozdovih.

Predsednik komisije poslanec Ray J. Madden se je izrazil, da so člani komisije prišli enoglasno do tega zaključka.

Delo komisije se je zavleklo čez eno leto. Zaslisanih in podrobno izprašanih je bilo na stotine prič, pregledanih nešteto dokumentov na številnih trudapolnih sejah, ki jih je imela komisija v ZDA in v Evropi.

Med pričami, ki so pričale pred komisijo, so bili med drugimi tudi bivši poljski ministrski predsednik Stanislaw Mikolajczyk, bivši ameriški poslanik v Moskvi Averell Harriman, bivši ameriški poslanik v Bolgariji in Romuniji George E. Earle, bivši podtajnik zunanega ministrstva Summer Welles ter sodnik Najvišjega sodišča v ZDA Robert H. Jakson, ki je bil generalni prokurator pri nürnberških procesih zoper vojne zločince.

Komunizem žre svoje otroke

Proces zoper Slanskega in tovariše

Pretekli teden se je pričel v Pragi proces zoper nekdanjega voditelja češkega komunizma Rudolfa Slanskega, zoper bivšega zunanega ministra Clementisa in še 12 drugih obtožencev, ki so vsi zavzemali več ali manj važne položaje v češkoslovaški komunistični stranki.

Proces se vrši v proslulih pankraških zaporih, torej ravno tam, kjer se je vršil pred ravno dvema letoma proces zoper češko višjo duhovščino in olomuškega pomožnega škofa Stanislava Žela, proces, ki so ga češki kom. s Slanskim na čelu vprizorili zoper te vzorne zastopnike sv. Cerkve. O božjih mlinih pravimo, da meljejo počasi, a v tem slučaju so neverjetno hitro mleli.

Popolnega pregleda procesa ne moremo še podati, to bomo storili enkrat pozneje. Kot prvi je bil zaslišan na procesu Rudolf Slansky. Obtožnica mu očita, da je postal ameriški agent že l. 1930, in da so ga Amerikanci izbrali za to službo predvsem zaradi tega, ker je leta 1920, ko je bil aretiran kot komunist, zatajil pripadništvo h komunistični stranki. Obtožen je nadalje, da je med slovaško revolucijo 1944 leta deloval v ameriško korist in da je po osvoboditvi Češkoslovaške (l. 1945) kot glavni tajnik komunistične stranke zbral okoli sebe skupino »fasištov« ter deloval proti ustanovitvi socialistične države in ljudske demokracije. Očitajo mu nadalje, da je skušal podpirati Beneša in da je bila njegova skupina v zvezi s francoskim in ameriškim poslanstvom v Pragi. On da je tudi kriv smrti narodnega heroja Šverma, ki

je bil obnemogel v snegu pri nekem umikanju ter umrl. Slansky je priznal, da bi mu bil lahko takrat pomagal, a da ni hotel, samo da bi vsled njegove smrti zlezel tem više v stranki in da bi obenem tem laže zakril svoje podtalno delovanje.

Vse te obtožbe je Slansky skesano priznal, akoravno ve dobro, da si s tem najbrže ne bo rešil glave. Prihranil si pa je s tem razne neprijetnosti progresivnih procesov, ki jih kot bivši glavni tajnik komunistične stranke gotovo dobro pozna.

Španija sprejeta v UNESCO

Protestno zadržanje Jugoslavije

Dne 19. novembra so na sedmem zasedanju splošne konference Vzgojne, znanstvene in kulturne organizacije Združenih narodov sprejeli za njene članice Španijo, Nepal in Libijo. S tem se je povečalo število držav — članic organizacije UNESCO na 68.

Za spejem Španije je glasovalo 44 držav, proti 4, 7 pa se jih je glasovanja vzdržalo. Proti so glasovale: Jugoslavija, Mehika, Burma in Urugvaj. Glasovanja pa so se vzdržale: Indija, Izrael, Danska, Luksemburg, Norveška, Nizozemska in Švedska.

Zaradi sprejema Španije v UNESCO je najenergičnejše protestirala Jugoslavija. Njen delegat dr. Vladimir Ribnikar, član izvršilnega od-

bora UNESCO in načelnik jugoslovanske delegacije, je v znak protesta odstopil. Jugoslovanski tisk trdi, da je UNESCO sprejel Španijo pod vplivom Vatikana. Zdi se celo, da misli Jugoslavija zapustiti UNESCO, ker so sklicali za 27. nov. posebno konferenco plenuma narodne komisije UNESCO v Beogradu.

Iz tega postopanja jugoslovanske delegacije se zopet vidi, kako komunisti pojmujejo demokracijo. Čeprav je bila Španija sprejeta z ogromno večino 44 glasov proti 4, vztraja Jugoslavija pri svojem protestu. To je demagoštvo in ne demokracija!

Politično zadržanje svoje vlade so podprli s svojimi protesti tudi razni kulturni delavci Jugoslavije.

Slovenska mati in žena!

Ti, ki s svojo potrpežljivostjo in s svojim razumom podpiraš tri temeljne vogle slovenskega ognjišča, ti, ki si vcepila slovensko besedo v srca svojih otrok, ne dopusti, da se kri tvoje krvi pretaka v tuji živelj!

Ti, spoštovana slovenska mati, nastopi pogumno s svojo narodno zavestjo v obrambo slovenskih pravic. S hrabrostjo in srčnostjo glasuj za slovensko narodno listo, za lipovo vejico! Glasuj za slovensko narodno listo, kajti ona edina čuva naš narodni ponos in brani naše svete pravice na zemlji naših pradedov!

Ti, slovenska dekle, ki se opajaš in krepiš ob slovenski pesmi, kadar te tujec preganja s prezirom in hinavščino, ne zabij, da si narodu živ izvir in njegov ponos!

Slovenske žene, zastavite ves svoj ugled v družini, da bo vsa glasovala za slovensko narodno listo, katera nosi znak slovenstva: LIPOVO VEJICO! S tem pomaga vsaka družina in vsak posameznik ohraniti slovenski rod na svoji zemlji; s tem si zajamčite svoje narodne in socialne pravice!

Bodite neomahljive in trdne, kot so Slovenke že stoletja trdne in vztrajne v borbi za pravice svojega rodu.

Slovenska žena, vedi, da te bodo skušale premotiti in pridobiti vse stranke. Najbolj se ti bodo prilizovale prav tiste stranke, ki so naše narodno bogastvo in imetje ponujale tujcu v zameno za plehko fratelančno vzajemnost, one stranke, ki so tebi in tvojemu rodu prizadejale toliko vnebovpijočega gorja... samo za svoje lastne strankarske koristi.

Snubile te bodo tudi še druge stranke, tudi »Democrazia cristiana«, ki ima križ na ščitcu...

Toda ne daj se zapeljati. Poleg križa in vere moraš braniti tudi svojo narodnost, in vse to ti jamči naš znak — lipova vejica.

Zato, slovenska žena, ne izdaj sama sebe in svojega rodu. Glasuj za lipovo vejico! S tem boš prisilila naše sovražnike, da bodo spoštovali tebe, tvoj jezik in tvoj rod!

Glasuj za slovensko narodno listo! S tem streš strupeno ost fratelančni lažnivosti komunizma.

Slovenska žena, s tem, da glasuješ za lipovo vejico, utrjuješ demokratično in krščansko zavest v slovenskem narodu tu v zamejstvu! Ne boj se, zakon ti daja pravico do tajnega glasovanja, katero boš izvršila nemoteno. V VOLILNI SOBICI BOŠ TI SAMA V POGOVORU S SVOJO VESTJO! VIDEL TE NE BO NIHČE IN NIKDAR NOBEDEN NE BO ZVEDEL, DA SI GLASOVALA ZA LIPOVO VEJICO!

Naj živi ponosna in verna slovenska žena! Naj živi lipova vejica!

Naj živi Slovenska demokratska zveza!

Ženske kandidatkinje

liste z lipovo vejico

Boji na Koreji

Na zahodnem odseku korejske fronte, kakih 50 km severno od Seula, so imele angleške čete v noči na preteklo sredo ostro borbo na bajonet s Kitajci. Sovražnik je pozno zvečer naskočil položaj prvega bataljona polka »Black Watch«; napad je pripravil z močnim zapornim ognjem svojega številnega topništva, ki pa je povzročil številne izgube med napadalci samimi. Angleži so odbili prvi napad z ročnimi granatami in z bajonetom, med tem pa je začelo streljati zavezniško topništvo. Napadi so se neprestano ponavljali; Kitajci so prodirali čez minska polja in žične ovire neglede na izgube. Ob štirih jutraj so Kitajci ponovno napadli in dosegli angleške strelske järke, kjer se je vnel boj na nož. Bitka je trajala do zore, ko so Angleži z bajonetnim protinapadom dokončno pregnali sovražnika, ki je utrpel težke izgube.

Prva adventna nedelja

Iz svetega evangelija po Luku
(21, 25-33)

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Znamenja bodo na soncu in luni in zvezdah in na zemlji bo med narodi stiska in zmeda zaradi šumenja morja in valov. In ljudje bodo koprneli od strahu in pričakovanja tega, kar pride nad ves svet: zakaj nebeske sile se bodo majale. In takrat bodo videli Sina človekovega priti na oblaku z veliko močjo in slavo. Ko se bo pa to začelo goditi, se ozrite kvišku in dvignite glave: zakaj vaše odrešenje se približuje.« — In povedal jim je priključno: »Poglejte smokvino drevo in vsa drevesa. Kadar začne že sad iz sebe poganjati, veste, da je blizu poletje. Tako tudi vi, kadar boste videli, da se to godi, vedite, da je blizu božje kraljestvo. Resnično, resnično povem vam: Ta rod ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

*

POSLEDNJA SODBA

Malo čudno, a resnično: sveta Cerkev nam ob koncu in začetku cerkvenega leta kaže v nedeljskih evangelijih zadnji trenutek človeštva na tej zemlji, trenutek pravične poslednje sodbe.

Razodetje Jeruzalema, ki ga je Gospod napovedal in se je izvršilo, preden so pomrli Gospodovi sovratniki, je podoba in simbol razdejavanja sveta, kateremu bo sledila poslednja sodba.

Kakor je gotovo, da pomladi sledi poletje, tako je gotovo, da koncu sveta sledi poslednja sodba. Kdaj natančno, ne vemo, tudi Gospod sam, ki je datum tega strašnega dogodka gotovo vedel, ni hotel povedati: »Za tisti dan in uro pa ne ve nihče, niti angel v nebesih, ampak le moj Oče.« (Mt 24-36). Zato je odveč iskati z najvišjimi računi ta dan, ker ga zračunati ne moremo. Človek ne pozna tega, kar je skrito v Bogu. Zato pa ne smemo pozabiti na ta dan in misliti, da je še daleč od njega, še stoletja. To bi ne bila samo lahkomišelnost, marveč bedastoča. Za nas je ta dan znan, saj vemo, da bo za vsakega izmed nas prišel na dan smrti. Zakaj poslednja sodba na koncu sveta bo samo ratifikacija, potrdilo posebne sodbe, ki je takoj po naši smrti. In to pred vsem svetom, ki bo v trenutku spoznal vse, kar je kdo v življenju naredil. Pa nam je prikrit iz božjega usmiljenja tudi gotovi dan naše smrti. »Usmiljenje božje je, da človek ne ve za dan smrti. Prikrit je zadnji dan, da so vsi dnevi dobri.« (Sv. Avguštin).

Smrt spremlja vse, ne samo stare ljudi. Tudi mladino in otroke. Za mladino je smrt v zasedah, za stare med vrati. Samo beri dnevnike, pa se boš prepričal, da umirajo tudi mladi in celo otroci. A ne preplašimo se, marveč bodimo čuječi in vedno pripravljeni: v milosti božji!

*

Radovedno se vprašujemo, kako se bo poslednja sodba izvršila, kaj nam bo prinesla. Vprašanja na mestu za našo človeško radovednost. Eno vemo, da se bo zgodilo: načrti grešnikov bodo javnosti postali poznani. In kaj delajo grešniki na svetu?

Skrivajo lastne grehe v globini svoje nesrečne duše, misleč, da nikdar ne bodo prišli na dan. Jih skrivajo celo v spovednici, iz katere res nikdar ne pridejo na dan. Na dan sodbe pa: »Nič ni namreč skritega, kar se ne bi razodelo, in tajnega, kar se ne bi zvedelo« (Mt 10, 26). In Pavel je zapisal: »Gospod pa bo razsvetlil, kar je v temi skritega, in bo razodel misli srca« (prim. 1 Kor 4,5).

Opravičujejo se, češ da niso vedeli, da so bili slabotni, da so njih skušnjave bile tako zelo hude, da niso mogli narediti drugače, da je

hudobija na svetu in pohujšanje sveta.

Na sodni dan ne bomo mogli nobenega opravičila prinesiti: »Pripoveduj, če imaš kaj reči v opravičenje« (Job 25,14). Tedaj bomo videli vso gnusobo greha in ne njegovo lepoto, kakor smo jo videli tedaj, ko smo greh naredili.

Iz življenja Cerkve

Odlikovanje filipinskega zunanjega ministra Carlosa P. Romula

Nedavno je Združenje akademskih starešin Katoliškega vseučilišča v Združenih državah v Washingtonu odlikovalo filipinskega zunanjega ministra in bivšega predsednika Glavne skupščine ZN, generala Carlosa P. Romula, s kolajno kardinala Gibbonsa. To odlikovanje so ustanovili v časten spomin prvega rektorja katoliškega vseučilišča v Združenih državah, pokojnega kardinala Jamesa Gibbonsa. Odlikovanje podeljujejo vsako leto za zasluge za katoliško Cerkev, za Združene države ali za Katoliško univerzo v Ameriki. Slika kaže washingtonskega nadškofa, prevz. Patricka J. O'Boyle-a, ko izroča filipinskemu zunanjemu ministru visoko odlikovanje.

Do sedaj najstarejši

starokrščanski napis in sicer iz leta 78. po Kr. je odkril mladi arheolog Ezio Cannada na neki steni podrti palače vladarjev Flavijev na Palatinu v Rimu. Napis je evharističen in se glasi: »Zaželeni Kruh — Kristuse. Obenem se omenjata oba konzula. Bonmod in Prisk, ki sta bila v službi to leto (78). Napis kaže, da so bili kristjani že tedaj na cesarskem Palatinu, na dvoru. To se zлага tudi s listom sv. Pavla, ki ga je pisal 62. leta iz Rima Filipljanom, kjer tudi pravi: »Pozdravljajo vas bratje, kateri so pri meni... posebno kateri so iz cesarjeve hiše.«

Obvezen verouk

naj se vpelje na vseh višjih šolah. To zahtevajo od vlade paragski katoliki. Čisto dosledno. Kdor dobro pozna krščanske resnice, ne more biti komunist. Paragski katoliki želijo prepričati, da bi državljani vsled pomanjkljive verske izobrazbe nasledili komunizmu.

Komunistični poslanec

dr. Silipo je 20. novembra t. l. izstopil iz komunistične stranke. Predsedniku državnega zbora Gronehi-ju je sporočil istočasno, da je to storil iz verskega prepričanja, do katerega je prispel po dolgotrajnih duševnih bojih; spoznal je, da ni mogoče vernemu človeku sodelovati s komunistično stranko. — Ta korak je povzročil nemajhno vznemirjenje v vodstvu ital. komunistične stranke.

Francoski arheolog

dr. Perrot je na povabilo izraelske akademije leposlovja raziskoval pokrajino južno-zahodno od Jeruzalema. Izkopal je dve naselji, ki sta že stali, predno je prišel v te kraje Abraham, to je že dva tisoč let pred Kristusom.

Sedemstoletnico

smrti sv. Klare bodo prihodnje leto slovesno praznovali v Asiziju in po vsem franciškanskem svetu. Praznovanje uradno prične s prvim januarjem 1953. Višek bo 12. avgusta, na njen praznik. Na to opozarjamo posebno tretjerednike.

Bahajo se grešniki s svojimi grehi. Da je njih hudobija še večja, jih pripovedujejo z naslodo, v pripovedanju, da tako postajajo pred svetom znameniti, »slavni«. A poslednji dan bo Bog pred nje postavil vso strahoto njih grehov in njih gnusobo, njih čelo pa bo zaznamoval z znamenjem sramote, ki večno ostane!

*

Ko začenjamo cerkveno leto, se zavedajmo, da sodnika moremo potolažiti pred sodbo, ne po sodbi. Zato naj bo naše življenje v tem novem cerkvenem letu tako, da bo Gospod slavljen v našem življenju in po naših delih. Dokler imamo čas, delajmo za zveličanje naše duše, zakaj tam je samo kraj pravice!

ZA KATOLIŠKI DOM

Pozdrav

Katoliškemu domu

B... 25. nov. 1952

»Lepo se vam zahvaljujem, da ste mi dali priložnost za dobro delo. Žal, da vam morem poslati tako malo (10.000 — opomba uredništva): Zgradba Katoliškega doma v Gorici — to je tako lepa in velika zamisel, za uresničitev katere bi bil človek rad zelo bogat. — Bodite mi prisrčno pozdravljeni! Vam in vsem, ki delajo in se trudijo za Katoliški dom, želim obilo sreče in božjega blagoslova.«

V. G.

S temi besedami je neka Slovenka, poročena v Italiji, poslala svoj velikodušni prispevek za zgradbo Katoliškega doma. Pa to ni edini primer. Večkrat prejmemo podobna pisma naših ljudi, v katerih se zreali tolika dobrota in ljubezen slovenskih sre. Ko prejmemo njih darove in prebiramo njih vrstice, smo do srca ginjeni: predvsem zato, ker so nam ti topli izrazi jasen dokaz, da naša dekleta, ki morda že leta in leta služijo pri tujih gospodar-

jih, niso zapravila svoje verske in narodne zavesti, in da naši ljudje, četudi v daljnem tujem svetu, niso izgubili ljubezni do vsega tega, kar je naše; ginjeni pa smo tudi zato, ker nam ti navdušeni prisrčni izrazi naših katoliških rojakov vlivajo poguma, da z delom vztrajno nadaljujemo, četudi je naša zamisel velika, — nadaljujemo, dokler se ne bo na pročelju nove slovenske stavbe v Gorici blestel napis: KATOLIŠKI DOM

Darovi za Katoliški dom

Velikonja Terezija	...	L. 1.000.—
B. B.	...	» 1.000.—
H. K.	...	» 500.—
M. F. mesečni prispevek	...	» 1.000.—
M. T.	...	» 12.000.—
Otilija Terpin	...	» 10.000.—
Drašček Pavla	...	» 1.000.—
P. H.	...	» 1.000.—
Brisko-Roner	...	» 5.000.—
V. G.	...	» 10.000.—

Seznam darovalcev se nadaljuje v prihodnji številki.

Telovadba in šport v nauku svetega očeta

Ne dolgo tega (11. 11.) je sprejel sv. oče udeležence znanstvenega kongresa za šport in fizično vzgojo (telovadbo). Pri tej priložnosti je imel daljši govor o športu in telovadbi. Razvijal je sledeče misli:

ŠPORT IN ČLOVEŠKO TELO

Tudi šport in telovadba imata poleg bližnjega namena, ki je v tem, da izpolnjujeta in utrjujeta človeško telo, svoj zadnji namen približanja človeka k Bogu. Človekovo telo razodeva čudovito harmonijo, smotrenost in lepoto, ki so jo umetniški geniji vseh časov opevali, slikali in upodabljali. Krščanska vera vse to priznava in sprejema, toda gre še dalje s tem, da uči, da je izšel človek iz božjih rok. Bog sam je namreč oblikoval njegovo telo ter mu vdihnil diha življenja ter povzdignil s tem materijo, da bi neposredno služila duhu. Človeško telo je postalo na ta način zmogljivo postati tempelj božji: »Ne veste li, da so vaša telesa udje Kristusovi?« Res je, da je človeško telo enako drugim stvarim zapisano smrti, toda povrnitev v prah ni njegovo zadnje stanje, kajti iz božjih ust vemo, da bo to telo poklicano k novemu življenju.

Božje razodetje nas uči torej glede človekovega telesa mnogo vzvišenih resnic ter mu daje novo vrednost in čast, tako da zasluži vse naše spoštovanje. Vendar to spoštovanje ne sme presegati gotovih mej. Skrb za telo in utrjevanje telesa, da; pretirano čiščenje in oboževanje telesa, ne, kakor tudi ne oboževanje rodu in krvi. Telo ne zavzema v človeku prvega mesta, to mesto pripada duhovni duši. Poleg tega nas uči vsakdanja izkušnja, kako mogočna so slaba nagnjenja telesa in kako premnogokrat zadušijo glas razuma in vesti.

Tega dejstva se je treba zavedati pri športu in telovadbi. Kakor imamo vrsto športa in telovadbe, ki pomagata s svojo strogostjo zatirati slaba nagnjenja, tako se dobijo vrste športa, ki ta nagnjenja vzbujajo. Tudi od estetične strani, iz dopadljivosti nad lepoto in iz občudovanja plesne in telovadne ritmike more slabo nagnjenje vrinuti strupa v človeško dušo. Poleg tega je v gotovem športu in telovadbi, v ritmični in plesni, neko razkazovanje golote, ki ni ne potrebno ne dostojno. Z eno besedo: šport in telovadba ne smeta ukazovati in gospodariti, ampak služiti in pomagati. To je njuna služba in le zaradi tega sta upravičena.

V resnici, čemu naj bi služila raba in izpolnjevanje telesa, njegovih energij in lepote, če bi ne bilo to telo v službi plemenitejših in trajnejših vrednot? Ta vrednota je človeška duša. »Duh je, ki oživlja, mесо ne koristi nič« (Jan 6,63). Te Kristusove besede, ki vsebujejo temeljno načelo krščanskega življenja, veljajo tudi za igro in šport.

Zato zahtevata vera in morala, da se moramo v ocenjevanju športa in telovadbe, v presojanju športnikov in v občudovanju njihovih uspehov, držati kot temeljnega kriterija te vrednostne lestvice, tako da ne bomo spoštovali tistega, ki ima močnejše in gibkejše mišice, ampak tistega, ki je najbolj sposoben podvreči te mišice gospodstvu duha.

Druga verska in pravna zahteva je, da ne smemo v slučaju konflikta žrtvovati

v korist telesa nedotakljivih koristi naše duše. Resnica in poštenje, ljubezen in pravica, celotno izpopolnjevanje нравnih postav in naravna sramežljivost, skrb za življenje in zdravje, za družino in poklic, za dobro ime in pravo čast, vse to ne sme biti podrejeno športnemu delovanju, njegovim zmagam in častem.

ŠPORT V ČLOVEKOVEM ŽIVLJENJU

Tretja zahteva se tiče važnosti, ki pritiče športu in skupnosti človeškega delovanja. Pod vodstvom razuma, še bolj pa pod vodstvom krščanske zavesti pride lahko vsak človek do spoznanja, da telesne vaje in obvladovanje telesa, veselje nad telesno močjo in nad športnimi uspehi niso ne edini ne glavni cilj človeškega delovanja. Postaviti telovadbo in šport za glavni življenjski namen, bi bilo v resnici premalo za človeka, ki ima vse višje težnje in zmoglosti in ki le od teh dobi svojo pravo veličino.

Nočemo zaključiti tega premišljevanja, ne da bi se spomnili posebne kategorije oseb, katerih število je po obeh človeških vojnah zelo naraslo, oseb, ki so vsled telesnih ali dušnih nedostatkov nesposobne za telovadbo in šport. Medtem ko si vsi želimo, da bi stari pregovor: Zdrava duša v zdravem telesu, postal delež sedanjega rodu, je naša dolžnost, da se s posebno ljubeznijo spomnimo na tiste, katerih zemeljska usoda je čisto drugačna. Vsem tem bi radi povedali, da človekova čast ni vezana na oni pregovor. Vsakdanje življenje in zgodovina nam nudita nešteto slučajev, ki dokazujejo, da biva lahko tudi v bolnem in nepopolnem telesu zdrava, dostikrat velika in celo genialna in junaška duša.

ŠPORT IN BOŽJE ZAPOVEDI

Higijske in tehnične zahteve športa, kakor tudi zahteve anatomije, fiziologije, dušeslovja ter bioloških in zdravniških ved spadajo pod pristojnost dotičnih strokovnjakov. Kar pa zahteva versko in moralno stran športa, sledi iz načela o namenu športa. Za prakso zadostuje, da se spomnimo, da se mora vsako človeško dejanje držati božje postave. »Če hočeš iti v življenje, izpolnjuj zapovedi« (Mt 19,17)! Isto velja tudi za športno udejstvovanje: Izpolnjujte zapovedi!

Dajte predvsem Bogu dolžno čast, posvečujte v prvi vrsti Gospodov dan, kajti šport ne odvezuje od verskih dolžnosti.

Ne zanemarjajte zaradi športa družinskih dolžnosti, ki imajo prednost pred vsemi namišljenimi zahtevami športa in njegovih organizacij.

Skrbite za svoje in tuje življenje, za svoje in tuje zdravje, ki ju zaradi športa ne smete izpostavljati resni nevarnosti.

Držite se tudi športnih postav, ki so bile že pogonom znane in ki se jih pravi športniki vedno natančno držijo. Te so odkritost, poštenost, viteško mišljenje. Zato smatrajte za velik madež na časti uporabo zvijače in sleparije.

Telesno tekmovanje postane lahko na ta način nekaka vaja v človeških in krščanskih čednostih, da, to mora celo postati, da doseže svoj moralni namen in da ne zaide na materialistična kriva pota, ki bi ponižala njegovo vrednost in plemenitost.

KULTURA

Pevski koncert v Gorici

Kdor se je udeležil na god sv. Cecilije dne 22. nov. pevskega koncerta Slov. kat. prosv. društva v Gorici, je bil veselo presenečen. Preživel je namreč dve lepi uri ob zvoku lepe melodije, za katere mu ne bo žal.

Program koncerta je bil sestavljen iz treh delov: v prvem in tretjem delu so bili zastopani mešani zbor, v drugem pa samo solistične točke. Ko sem prejel vabilo in videl spored, sem se vprašal, čemu tako razvrstitev; zakaj so solistične točke vse skupaj, zakaj ni menjave. Pri izvajanju samem sem pa prišel do prepričanja, da je bila ta razvrstitev, posebno iz tehničnih razlogov, zelo dobra. Vse je hitreje teklo, in kar je še več, imel si občutek tesne povezave in zlitosti od točke do točke. Na gledalce je prijetno vplivala tudi lepa razvrstitev pevskega zbora, ki je tako, kljub tesnemu prostoru, nudil lepo sliko. Razveseljivo je pa najbolj to, da je zbor, ki šteje okoli 50 članov, sestavljen po večini iz mladih moči, od katerih lahko še marsikaj pričakujemo.

Že takoj prva pesem: »Smo vesela družba«, je zajela poslušalce, kar se je še stopnjevalo pri naslednjih točkah. Zelo dobro je bila podana pesem: »Šent'Janževov«. Je to precej zahtevna pesem — melodično in v podajanju. Tukaj je zbor pokazal, da bo kos še tršim orohom. Glasovi so bili lepo zlit, posebno tam kjer pesem poje o kresni noči. Pri točki: »Najaz v planinski raj«, se je čutila trenutna disharmonija, ki je pa takoj izginila.

V drugem delu je nastopil solist g. Vence Gorjan. Od zadnjega nastopa pa do sedaj, je napravil viden napredek, posebno pri podajanju. To se je najbolj občutilo pri Verdijevi skladbi: »Sužnji bedni«, kjer

je dal izrazu čustvu in notranjemu razpoloženju. Pritegnil je posebno glasovno, nase publiko, ki ga je v vseh točkah pazno poslušala in nagradila.

Zadnji del je bil sestavljen zopet iz mešanega zbora in je obsegal precej zahtevne pesmi, kakor: »Vlaka« in »Kresovale«. Tudi tukaj je zbor pokazal svojo zmogljivost in gotovost. Nekoliko manj pri pesmi »Belokranjska balada«; to pa najbrže zaradi čisto drugega načina skladbe in težke interpretacije.

Koncert se je zaključil z mogočno skladbo: »Napitnica«, kjer je nastopil zbor in solist baritonist ob spremljavi klavirja. Pokazala se je lepa zlitost vokalne in instrumentalne glasbe. Vso pohvalo zasluži tudi pianistka L. Bratuževa, ki je spretno spremljala posamezne solistične točke in to spretnost je pokazala najbolj pri pesmi »Napitnica«.

In dirigent g. prof. M. Filej? Njemu največja zahvala. Saj je on tisti, ki je znal iz zbora izluščiti, kar se je dalo, v tako kratkem času, in napraviti iz pevcev zbor, ki mu sledi v izvajanju. Zbor je napravil viden napredek — glasovno in v podajanju. Res je, da je še nekaj posameznih glasov barvno nejasnih; tudi to bo z vajami izginilo. Kako je znal dirigent pritegniti nase zbor in poslušalce, najbolj jasno dokazuje izjava starejšega poslušalca: »Še nas je držal »na špagi« — Ko dirigent doseže to, doseže višek.

V zahvalo in veliko zadoščenje naj mu bo to, da je nudil mnogoštevilni publiki dve uri lepe zabave ter jo tako pripeljal iz težke vsakdanjosti k lepoti pesmi in melodije.

Zboru pa to, da bi ga radi slišali še in še. ...gor.

Listu „Messaggero Veneto“ v preudarek

»Messaggero Veneto« se je dne 23. 11. 1952 spotaknil ob volilni proglas SDZ. Posebno mu gre na živce, da si mi drznejo kaj hoteti in tudi zahtevati. Je paš naše hotenje in zahtevanje posledica neodgovarjajoče italijanske manjšinske politike in zato nismo mi krivi, če se kot ital. državljani čutimo kruto zapostavljane. Sicer pa menimo, da bi »Mess. Ven.« lahko politično pozitivno vplival na razvoj manjšinskega vprašanja, če bi si prizadeval, da bi sovraštvo (prav zares sovraštvo!) večine napram »neznamni manjšini«, katere največji greh je v tem, da noče umreti niti naravne niti nasilne smrti, blažil in ne razpihoval.

Zamislil naj bi se »Messaggero Veneto« v naš proglas in, ko bi ga dobro premislil in pretehtal, bi nam ne staval smešnega in malenkostnega predloga, naj ga skušamo objaviti v FLRJ, KAJTI SPOZNAL BI BIL, DA SMO NARODNA MANJŠINA V REPUBLIKI ITALIJI IN POSLEDICA TEGA JE: »HIC RHODUS, HIC SALTA«! Celemu svetu in ne samo nestrpnim italijanskim državljanom povemo enkrat za vselej: Trinajststo let živimo na tej zemlji, tu se borimo kot avtohtono prebivalstvo za svoj obstoj in razvoj. Do te borbe imamo pravico, ki nam jo lahko odvzame samo oni, ki nas nasilno ali zavrtno ubije ali uniči!

Demokratska republika Italija, ki se v svetu bori, da si pridobi spoštovanje narodov (kot nadomestek za nekdanjo laži-imperialno veličino) se ne more in ne sme oskruniti z rododomom »neznamne« manjšine.

»Messaggero Veneto« in z njim ves italijanski tisk naj si osvoji naše hotenje po pravičnem ravnanju z manjšinami. No, republika Italija sestavljena iz zadovoljnih enakopravnih državljanov, si bo »Messaggero Veneto« lahko lastil velike zasluge za mirno sožitje narodov na tem koščku sveta in tudi v celi Evropi. Cilj je tako vzvišen in svetel, da se gospodom okoli »Messaggero Veneto« izplača tvegati borbo ob naši strani.

Slovenski volivec

U spomin našim izseljencem!

Beneški Slovenci odhajajo v svet

Leto za letom se poslavljajo po Beneški Sloveniji. V svet morajo, za kruhom. Zemlja je skopa in jih težko vse preredi. No, preradi jih že, a kaj v žep ali kaj za prihranek, tega jim ne preskrbi. Tako hodijo v svet.

Težko je slovo. Jok mater, solze očetov jih spremljajo. Pa kaj hočeš, žena, puob mora za zaslužkom. Tudi njegov oče je šel v svet. Brez njegovega dela ne bi bilo domače hiše. Brez njegovih žuljev bi ne bilo krave v hlevu. Tudi ti si služila. Doli po laških mestih si se učila, kaj se pravi živeti. Lepo je bilo tam, marsikaj si se naučila in prihranila. Pa si prišla domov in vzljubila dom, čeprav so se morala pleča spet navaditi na pleten koš.

Da, težko je slovo. Oče gre s sinom, mati s čecho po bregu navzdol. Pri korjeri se poslovita in ločita.

Pri korjeri jih je vse polno. Puobi in možje gredo v Belgijo. V rudnik bodo šli, globoko pod zemljo. Kdor je priden in ne zapravlja, si zasluži lepe denarce. Pogledi Stokovega! Celo posestvo si je letos kupil v Furlaniji. Le dobra tri leta je bil v Belgiji. Nekateri gredo v Francijo. Že lani so bili tam. Letos bodo spet poskusili. V tovarnah delajo. Ne zaslužijo tako kot v Belgiji, a ni tako nevarno. Par jih gre letos sekati na Korziko. O, bogsigavedi, kje boš še našel Slovenje! Povsod so: čee služijo v Švici, v Rimu, v Angliji, može in puobe boš srečal v Avstraliji, Argentini, Venezueli...

Korjera hiti navzdol po ozki cesti. Vasi v bregovih izginjajo in za ovinki se kažejo druge. Naenkrat se oglasi pesem:

»Oj božime, te dolince, oj božime,

oj božime,

kuo težkuo, kuo težkuo vas zapustim!»

Sree stisne solza se utrne v očeh, grlo pa pritisne:

»Oj božime tata in mama, oj božime,

oj božime,

kuo težkuo, kuo težkuo vas zapustim.»

»Oj božime, sestre in bratje, oj božime,

oj božime,

kuo težkuo, kuo težkuo vas zapustim.»

Hribovita je naša Benečija: bregovi in doline, ravnine skoraj nič. Kostanj in gobe nabirajo, koše pletejo, živino pasejo. Še

GOSPODARSTVO

Trgovinski odnosi z Jugoslavijo

V preteklem oktobru je trgovinska zbornica izdala 22 uvoznih in 20 izvoznih dovoljenj. Uvoženega je bilo za nekaj nad 46 milijonov lir blaga, izvoženega pa malo nad 22 milijonov lir. Razlika znaša v oktobru 24 milijonov lir v prid Slovenije.

Drožje gnijejo

in do sedaj je bilo ugotovljenih že zelo mnogo letošnjih pokvarjenih vin. In ta vina so tako pokvarjena, da jih je zelo težko rešiti tudi najbolj večjemu strokovnjaku.

Drožje pa gnijejo, ker je bilo letos zelo mnogo gnilega grozdja. Pa četudi ni bilo grozdje gnilo ali pa smo ga še tako skrbno čistili, gniloba je kljub temu prišla v mošt z grozdem, ker so bile gnilobne glivice na jagodah.

Zato smo že večkrat svetovali, naj vinogradniki letos vino čimprej pretočijo. Pretakanje oziroma ločitev drožij od vina je namreč edina rešitev. Kdor tega ne stori čimprej, se podvrže veliki nevarnosti, ki bo najbrže tudi nastopila, da bo gnitje drožij pokvarilo tudi njegovo vino.

Sploh bi morali drožje vedno in v vsakem slučaju čimprej ločiti od vina, saj drožje nikdar vinu ne koristijo, pač pa edino le lahko škodijo. Kaj so drožje? Drožje so vse to, kar mošt oziroma tvoreče se vino izloči iz sebe. V drožjah so ostanki jagod, različna umazanija, mrtve ali ohromele kipelne glivice in različne solne spojine, ki jih je vino izločilo. Kaj do brega naj nudijo te stvari vinu, če jih vino samo noče imeti v svoji sredi?

Samo v enem slučaju je opravičeno pustiti vino dolgo časa na drožjah: če je grozdje bilo premalo dozorelo, ali če je po svoji naravi trpko in kislo. Če leži tako vino na drožjah, se kislina nekaako razkroji in izgubi ter vino postane prijetnejše pitno. A tudi taka vina se lahko pustijo na drožjah več časa, če so kleti hladne. Takih vin pa je letos prav malo, kvečjemu v Benečiji in mogoče kje na Krasu.

V ostalem pa so letošnja vina prav dobra, s precejšnjim odstotkom alkohola in primerno količino kislin. Škoda bi jih bilo pokvariti. Zato pa svetujemo vsem, da poskrbijo za čim prejšnjo prvo pretočitev, ker nevarnost je letos prevelika, da bo drožje začelo gniti.

*

Kmetovalci, saj vidite, da vas tepejo v zadnjem času različne šibe: škodljivih žuželk oziroma živalskega mrčesa ni bilo nikdar toliko kot v zadnjih letih! Gnoloba in različne bolezni se širijo skoraj na vseh poljedelskih kulturah! Nikdar ni bilo toliko vinskih bolezni, kot v zadnjih letih! Preprečite vsaj ono, kar se da z lahkoto preprečiti!

Zavaruj zelenjad pred zimo!

Napravi zaščitne strehe preko solate, špinata. Zaščitna streha bi morala biti iz ločja (paludovine), a naši ljudje jo delajo večinoma iz koruznih stebel. To bi bilo čisto prav, če bi prej stebela razkužili. S tem bi namreč uničili koruznega črva, ki prezimuje v steblih. Naši ljudje pa ne razkužujejo koruznih stebel in imajo še to grdo navado, da pustijo te koruzne strehe zunaj še preko srede aprila, ko že začnejo izletavati metulji koruznega črva. Vsaj koncem marca bi morali uničiti vsa zaščitna pokrivala iz koruznih stebel.

Peteršilj in zimsko solato lahko pokrijemo z nekoliko listja.

Rdeči radič bo potrebno vzeti iz zemlje. Očistimo ga, korenine pa zvežemo v sno-piće, ki jih vložimo v zabojčke s peskom. Ko ga hočemo siliti za trg ali porabo, postavimo cele zabojčke ali samo sno-piće na toplo, pri nas skoraj redno v hlev ali pa sredi gnojnih kupov.

Korenček in vrtno peso spravimo v klet v pesek, blitvo (blede) pa lahko pustimo tudi na prostem.

Kapusne glave porežemo in jih držimo očiščene kje pod lopo ali drugem suhem kraju. Če jih spravimo v klet, položimo jih na deske, a glave naj se ne dotikajo. Ohrvot (vrzote) ostane pri nas na njivi.

Slon in kokoš

K.L.M. so kratice za nizozemsko družbo zračnih prevozov. Ta družba se je specializirala za letalski prevoz živali in tudi divjih. Ko je prevozila preko Atlantika že 16 slonov, je ugotovila, da so sloni med poletom mnogo mirnejši, če se nahaja ob njih — kokoš. Ta se s slonom igra: zleze mu na hrbet, zleze mu na rilec, slon jo z rilec dviga itd. — Zato pa ima sedaj vsak slon na letalu kokoš za svojo gardedamo (Elephant Girl).

Višjo proizvodnjo mesa

so dosegli v ZDA, in sicer v zadnjih 25 letih za celo tretjino višjo. To so dosegli na ta način, da držijo živinorejci v svojih hlevih vedno manj stare živine in vedno več mlade, ki ima mnogo višji dorastek na mesu. Na drugi strani sta k povečanju pripomožla smotrno krmljenje in boljši zdravstveni predpogoji.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Benedetto Croce umrl

Dne 20. novembra je umrl v svojem stanovanju v Neaplju senator Benedetto Croce. Pogreb se je vršil v soboto na državne stroške. Benedetto Croce se je posvetil filozofiji in je pisal več filozofskih del. Slovel je kot največji ital. filozof zadnjega stoletja. Po padcu fašizma je bil predsednik liberalne stranke. Bil je tudi minister v Badoglijevi vladi in v prvi Bonomijski vladi. Prav tako je bil član posvetovalne skupščine, nato ustavodajne skupščine in končno je postal senator.

PASTIRČEK

prosi vse poverjenike dvoje: 1. da do 10. DECEMBRA gotovo sporočite, KOLIKO IZVODOV želite, več ali manj. Kdor ne bo sporočil, je znamenje, da ostane pri številu izvodov, ki jih je prejel za mesec november in da jih naroča tudi v bodoče. 2. da pošljete TAKOJ DENAR za prve številke, oz. da jih vrnete, kar jih niste prodali ali jih ne mislite prodati. — Vse to je potrebno, da se izognemo nepotrebnim stroškom in — DOLGOVOM.

Uprava

„Pastirček“ — list za otroke

Ko se jeseni vrnejo s planin pastirji s svojo čredo, otroci pa po dolgih počitnicah zopet gredo v šolske prostore sedet za klopi, se že sedem let zaporedoma javlja med nami »Pastirček — list za otroke«. Daleč je mesec april 1. 1946, ko je »Pastirček« prvič stopil med naše otroke. Tedanji njegovi prvi prijatelji in bralci so danes odrasli fantje in dekleta; nekateri že v svojih poklicih, drugi v srednji šoli in morda že na univerzi. »Pastirček« pa je vedno pastirček, vedno otroško preprost, priazen, našmejan. Vedno poln prijetnih prispevkov, lepih zgodb, pravljic, zanimivih ugank, včasih tudi prijaznih slik, zmeraj pa z zanimivim poglavjem: Otroci pišejo.

Listal sem te dni stare letnike »Pastirčeka« in se ustavil ravno ob poglavju »Otroci pišejo«. Koliko imen, koliko vsakovrstnih prispevkov. Srečal sem imena meni popolnoma neznanca. Oglasili so se enkrat, dvakrat, potem nič več. Drugi so vztrajali in ostali zvesti ves čas ljudske šole in še v srednji. Nato so umolkneli. Zakaj? Nekaj imen — starih znancev iz Pastirčka — sem srečal v tržaških »Literarnih vajah«. Že prav lepo so napredovali. Upam, da jih ni sram prvih korakov v Pastirčku. Druge sem srečal na srednji šoli ali že odrasle v svetu. Kako se množi družina »Pastirčkovi« prijateljev. Eni doraščajo, drugi se starajo, le »Pastirček« ostaja vedno sebi enak. Kako se mi zdi to lepo. Da je vsaj še nekje nekdo, ki zna vedno prijetno bajati, mladostno živigati na piščalko, ne menec se za vse ono, kar nas v vsakdanjem življenju togoti, vznemirja in razdvaja.

Zato z veseljem pozdravljam med nami »Pastirčeka«, ki se je tudi letos ponovno prikazal s svojo čredico in piščalko. Zakašnil se je, tudi sukničji ni več tako pisan kot prejšnja leta, zato pa je debelejši, ima več zgodb, ki obetajo biti silno zanimive. Pri tem je le nekaj, čemur se čudim: Kako da ni na vseh šolah, pri vseh otrokih enakega zanimanja za ta res naš otroški listič. Zanimal sem se pri upravi, kako gre s prodajo »Pastirčeka«:

»Slabo«, mi odvrne gospodična upravnica.

»Kako?« se začudim.

»Da, glejte, tam in tam n. pr. je šola s pet sto učenci, Pastirčka pa nimajo naročenega niti enega. Drugod je število naročenih izvodov smešno nizko.«

»To je pa škoda«, pravim.

»Seveda je, škoda za otroke, ki so brez zanimivega branja, in škoda za upravo in uredništvo lista, ki bi gotovo naredili listič veliko zanimivejši, če bi imel večjo naklado, če bi n. pr. bil nanj naročen vsak slovenski otrok.«

»Vsekakor to bi bilo želeli. Vendar ne

MOHORJEVE KNJIGE
so izšle. Poverjeniki jih lahko dvignejo prihodnji teden pri upravi v Gorici na Placuti 18

Kako da ga še ni? Kljub temu pa sem prepričana, da bi bil lahko veliko bolj razširjen.

»Imate prav. Tudi jaz tako mislim. Zato pa bom to ob prvi priliki povedal gospodom katehetom, otrokom in staršem. Zbogom, gospodična, pa hvala za Vašo prijaznost.«

*

Danes izpolnjujem svojo obljubo. Upam, da ne zaman.

Nunc France

Slov. večeri v Trstu

V četrtek dne 20. t. m. je bil v Trstu, v ulici Risorta 3, drugi prosvetni večer, na katerem je govoril prof. Ivan Teuschuh o družini kot poroku narodne bodočnosti in napredka. Med predavanjem so deklice podale nekaj dovršenih deklamacij in recitacij. Na koncu pa je dekliski kvintet od Sv. Ivana zapel pod vodstvom prof. Župančičeve nekaj narodnih in umetnih pesmi. Bil je lep večer in vsi prisotni so bili zadovoljni.

Prihodnji prosvetni večer bo v četrtek, 4. decembra ob 19.30 uri. Na sporedu je predavanje zdravnika dr. Milana Starca o našem zdravju. Pred predavanjem bo kratke barvni film o planinskih lepotah. Vljudno vabljeni vsi prijatelji Slovenske prosvete.

Novost na knjižnem trgu

Izvedeli smo, da tiska v Trstu g. Drago Petkovšek zanimivo knjižno novost »Radijske pravljice«. Besedilo je posneto po njegovih pravljicah, ki jih je prenašal tržaški radio. Tiskane bodo na najfinjšem papirju, v prijetni barvi, ter bogato okrašene z ilustracijami prof. Groma. Napredaj bodo od 1. decembra dalje v vseh slovenskih knjigarnah v Gorici in Trstu. Knjige bodo v prijetno razvedrilo velikim in malim.

Z GORIŠKEGA

„Prva skrb nadškofova velja semenišču“

V nedeljo 30. nov. praznuje goriška nadškofija svoj vsakoletni dan za semenišče. Za to priliko je goriški nadškof msgr. Ambrosi naslovil na duhovnike in na vernike posebno pismo, v katerem govori o svoji skrbi za semenišče, saj se tam vzgajajo bodoči duhovniki, ki bodo nekoč vodili vernike v škofiji in skrbeli zanje. »Zato je semenišče srce nadškofije in prva skrb nadškofova velja semenišču.«

Sedanje stanje semenišča v Gorici pa je svojevrstno: imamo predstavnike, pravi nadškof, toda nimamo semeniščnikov in bogoslovcev. Zadnja leta gre sicer v tem oziru nekoliko na bolje, vendar je potrebno, da vsi pri tem sodelujejo. Potrebna je molitev, da Bog pošlje poklicev.

Vendar je še neka druga težava, opozarja msgr. Ambrosi, in ta težava je gospodarski problem. Semenišče je treba vzdrževati, hišo popravljati, ker je že stara, gojenec podpirati, ker so revni. Včasih je semenišču pomagala država. Danes ne več. Za vse mora skrbeti le škofija sama. Zato se dogaja leto za letom, da leze semeniško gospodarstvo v dolgove.

Vsled tega, poudarja nadškof, da je pri siljen potrkati na dobra srca svojih vernikov. Prihodno nedeljo bo zato »dan za semenišče«, ko se bodo pobirali po cerkvah prostovoljni darovi za potrebe semenišča.

Opomba: Po slovenskih župnijah bomo praznovali »dan za semenišče« pozneje, ko bo g. nadškof določil.

CERKVENI PEVSKI ZBOR IZ ŠTEVERJANA

vabi na

PEVSKI KONCERT

ki ga ponovi Kat. prosv. društvo iz Gorice v nedeljo 30. nov. 1952 ob 16. uri v Števerjanu v »Dvoru«.

Volilna nedelja v Gorici

V nedeljo 23. novembra so imeli v Gorici prve tri volilne govore. Kominformistom je govoril bivši genovski župan, Gelasio Adamoli. Imel je govor gospodarskega značaja pred ne več kot 200 poslušalci, še od teh je bil lep odstotek policistov in pa MSI-ovcev, ki so skušali motiti govornika. Še slabši odmev pa je imelo monarhistično zborovanje v kinu Moderno, kjer je govornik zaključil svoj govor s pripombo, da bodo monarhisti gotovo zmagali, če ne na teh volitvah, pa na prihodnjih političnih, spomladi. Govoril je župan iz Avellina Olindo Preziosi. Nasprotno pa je bilo zborovanje MSI-ovcev dobro obiskovano. Telovadna dvorana je bila močno zasedena. Govornik Nino Tripodi je v svojem fašističnem govoru omenil pohabljenost Italije, balkanske barbare, in še dodal, da ni bilo nobenega razloga, da je Italija prenehala z vojno že leta 1943. Po njegovem mnenju je bila še dovolj močna, da bi vojno speljala do častnega konca.

Tudi predstavniki slovenske liste lipove večje so imeli to nedeljo svoj sestanek. Zbrali so se polnoštevilni in pazljivo poslušali govor in navodila dr. Sfiligoja. Vsi njegovi predlogi so bili soglasno sprejeti. Ob zaključku sestanka se je za izkazano zaupanje zahvalil dosedanjí občinski svetnik Rudi Bratuž, ki je bil zaradi svoje odločnosti pri obrambi naših pravic v občinskem svetu ponovno soglasno sprejet kot preferenčni kandidat na prihodnjih občinskih volitvah.

Vse kaže, da bodo prihodnje volitve precej razgibane, saj se za 40 sedežev v goriškem občinskem svetu poteguje kar 256 kandidatov devetih list. Lista zmagovalka bo dobila kar 26 sedežev, ostalih osem list skupaj pa le 14 sedežev. Kako si jih bodo porazdelili in kdo bo ostal brez svojega zastopnika v občinskem svetu, to bodo pokazali volilci 14. decembra.

Nove palače v Gorici

Na seji pokrajinskega sveta dne 12. novembra je odbor sklenil, da bo predložil v proučitev pokrajinskemu svetu sklep gle-

de prodaje zemljišča med palačo »Esso« in palačo INAIL v ulici Roma, ki je last pokrajinske uprave. Na tem zemljišču namestila družba »Società Immobiliare Lombardo-Veneta« zgraditi palačo s 35 stanovanji. V ulici Ospedale pa namerava Ina-Casa zgraditi ljudske hiše. Te dni so tudi pokrili streho velike stavbe v dvorcu XX Settembre, ki bo služila državnemu monopolu tobaka in soli. V imenovan stavbi bodo tudi stanovanja za uradnike in delavce, ljudska kuhinja in otroški vrtec.

Za razvoj kmetijstva

V sklopu ukrepov za razvoj kmetijstva je bil izdan 25. julija t. l. zakon, ki predvideva znatno pomoč države s posojilom do 75 odst. vsem kmetom in kmečkim nametnikom, ki bi potrebovali denar za izboljšanje zemljišč, za zidavo kmečkih poslopjij itd. Kdor se za ta posojila zanima, naj se obrne za vsa navodila na goriško Kmetijsko nadzornišvo v ulici Duca d'Aosta.

Tečaj za delavce

Pokrajinska namestitvena komisija je sklenila, da bodo v našem mestu organizirali več usposobljenostnih tečajev za delavce in delavke. V strokovni šoli v ulici Vitt. Veneto bodo večerni tečaji za plekarje, dekoraterje in tkalke. Vsi zainteresirani naj se zglasijo na tajništvo strokovne šole v ulici Vitt. Veneto 9. Prijave sprejemajo vsak dan od 9. do 12. in od 15. do 19. ure.

Luža pri Vižintinih

Devet vaščanov je že l. 1940 šlo na občinsko upravo v Opatje selo, da dovoli uporabo napajališča sredi vasi, kar je bilo ustrezno pod pogojen, da vaščani sami očistijo lužo. Zavezniški obč. komisar v Biljah je l. 1947 ponovno odobril uporabo napajališča in v ta namen je določil 160.000 lir za ureditev te luže ali za postavitev novega napajališča.

Tudi sedanja občinska uprava v Doberdolu je dovolila nadaljnjo uporabo luže, če si jo vaščani uredijo na lastne stroške. V kratkem času so lužo obzidali in ogr-

dili; toda nenadoma je s prefekture prišel zdravnik — in to celo zvečer pri luči — ki je končno ugotovil, da voda v luži ni zdrava, čeprav vaščani ne pominjo, da bi v sto letih zaradi vode iz luže kaka žival obolela. Zaradi tega zdravnikovega poročila je prefektura preko občine ukazala lužo zasuti. Vaščani se pa čudijo takim ukazom in se vprašujejo, kdo jim bo dal potrebno vodo v poletni suši in kdo jim bo povrnil velike stroške, ki so jih imeli s popraviljem napajališča. Prizadeti vaščani bi bili pripravljeni celo sami lužo zasuti, če jim oblast zagotovi preskrbo z vodo ob potrebi in povrne vsaj del škode.

Dan Marijinih vrtcev v Gorici

Izredno lepo vreme, ki nam ga je Gospod Bog naklonil preteklo nedeljo, je bilo najlepši okvir h ganljivi slovesnosti, ki smo jo praznovali ta dan. Iz Gorice in goriške okolice so prišli dečki in deklice Marijinih vrtcev na Placuto, da tam praznujejo svoj dan. Čez dve sto jih je bilo, ki so v sprejemu pod Marijino zastavo korakali iz Alojzijevega v župno cerkev na Placuti. Prišli so iz Števerjana, Podgora, Standreža, Sovodenj in seveda iz Gorice.

V cerkvi je najprej bil lep govor kaplana s Travnika č. g. M. Mazore, nato pa blagoslov, ki ga je otrokom podelil msgr. dekan Novak. Iz cerkve so otroci odšli v dvorano Marijinega doma, kjer so zastopniki posameznih vrtcev pripravili okusno akademijo. Nastopili so prav vsi navzoči vrtni vsaj z eno točko. Vsi se se-

veda niso enako junaško postavili na odr, saj se je nekaterim poznalo, da so prvič na odrskih deskah, vendar zaslužijo našo pohvalo prav vsi. S petjem, dramskimi prizori in recitacijami so pokazali, da se v Marijinih vrtcih poleg ljubezni do Jezusa in Marije goji tudi ljubezen do materinega jezika in do lepe umetnosti. Zato upamo, da je dan Marijinih vrtcev preteklo nedeljo zasejal novo navdušenje za te lepe in prepotrebne organizacije naših otrok. Bog daj, da bi se kmalu ustanovili Marijini vrtci po vseh naših župnijah in bi take dneve praznovali še naprej vsako leto v vedno večjem številu in z vedno večjo slovesnostjo.

Zahvala

Prefekt iz Roviga se ob prvi obletnici poplavl reke Pada v svojem in v imenu ljudstva zahvaljuje vsem iz goriške pokrajine, ki so kakorkoli pomagali lajšati gorje onih dni.

Poroka

V Saragozi na Španskem sta se poročila dr. Velikonja Ivanka in dr. Antolin Viktor. Nevesta je hči primorskega pisatelja Nar-teja Velikonja, ki so ga komunisti ob svojem prihodu v Ljubljano leta 1945 obso-dili zaradi njegovega antikomunističnega prepričanja na smrt z obesjenjem. Ivanka je zadnje leto vojne bivala v Gorici, kjer je bila med prvimi učiteljicami na obnovljeni slovenski ljudski šoli v ulici Mameli. Novoporočencema iskreno čestitamo.

S TRŽAŠKEGA

Božična prireditev

Na božično nedeljo 28. dec. se bo vršila v Trstu v auditoriju velika skupna prireditev. Nastopilo bo pet cerkvenih zborov. S koncertom bo združena lepa verska igra. Že danes opozarjamo naše organizacije na to skupno božično prireditev.

Napad na slovenske šole

Ne mine skoro teden, da ne bi dnevnik »Giornale di Trieste« objavil članka proti slovenskim šolam v Trstu. Zdi se nam, da ta časopis v svojem pisanju proti našim šolam prestopa vse meje kulturnega poročanja. V petek 21. novembra piše na primer, da bodo naše šole kmalu izumrle in svetuje odgovornim, naj pravočasno napravijo razprodajo in »trgovino« zaprejo. Člankar se je celo tako daleč spozabil, da primerja in enači slovensko šolo v Trstu s turško in armensko šolo.

Ali sploh kaže na take argumente odgovarjati? Za lase so privlečeni kakor ona znana trditev, da je težko biti v Trstu katoličan in Slovenec obenem! Zelo obžalujemo, da more demokrščanski dnevnik objavljati take članke, ki so po vsebini in obliki vse kaj drugega kakor krščanski!

Mi to najnovejšo žalitev našega šolstva samo mirno registriramo. Odgovor pa dajejo naše šole same, ki so v Trstu v vsakem oziru vsaj na taki višini kakor italijanske, armenske in turške!

Kroglice-Prebeneg

V teh dveh vaših dolinski župnije smo v nedeljo 23. novembra blagoslovili nove zvonove. Povsod se je zbralo veliko vernikov, ki so v največji zbranosti spremljali lepi obred. Po stari navadi so dobili novi zvonovi tudi svoje botre. V Krogljah so imeli to čast gospa Ota Nada, gospa Žerjal Marija, gospod Ota Josip in gospod Križ-

man Albin. Na Prebenegu sta botrovala gospa Rapotec Antonija in gospod Bandi Jožef. Na Prebenegu smo blagoslovili samo večji zvon, ker se je mali nekje izgubil; ima samo 80 kg. Danes, ko pišemo to poročilo, se je ta zvonček že našel in sicer je bil spravljen v muzeju v Vidmu. Vojaskim oblastem se je zdel premajhen in zato ga niso prelili za vojno uporabo. Tako se bo vrnil v teh dneh zopet domov v Prebeneg, ne da bi bil videl bojno polje. Vaščani bodo zato še bolj zadovoljni. Prebeneg bo imel tako tri zvonove. Kroglice dva, sveti Urh (farna cerkev) pa jih bo imela skupno s sv. Martinom kar pet. Največji ima 1.750 kg in ga bomo blagoslovili v decembru.

Novost!

Novost!

Drago Petkovšek

RADIJSKE PRAVLJICE

Najlepše darilo velikim in malim za sv. Miklavža in za Božič

Izidejo v Trstu 1. decembra

POZOR!

Vaši sorodniki, prijatelji in znanci potrebujejo še vedno Vaše pomoči.

TVRDKA CITRUS

IMPORT-EXPORT

Lastnik Aleksander Goljevšček

TRST, UL. TORREBIANCA 27 - TEL. 2-44-67

pošilja še vedno v Jugoslavijo in ostale evropske države vse življenjske potrebščine in ostalo blago, vse OCARINJENO, torej brez vsakih stroškov za prejemnika.

PRIČAKUJEMO VAŠA CENJENA NAROČILA! - ZAHTEVAJTE INFORMACIJE!

IZ SLOVENIJE

Pomoč Jugoslaviji zaradi suše

Vodja komisije FAO, ki je bila poslana v Jugoslavijo, da ugotovi škodo povzročeno po suši, je sedaj ob povratku v Rim predlagal, da je treba Jugoslaviji zagotoviti uvoz 280 tisoč ton pšenice, 330 tisoč ton koruze, 30 tisoč ton masti in 20 tisoč ton sladkorja. Odobrili naj bi tudi 65 milijonov dolarjev za uvoz najpotrebnejših količin hrane. Sestavili so tudi odbor osmih držav, v katerem so tudi ZDA, Anglija in Jugoslavija, ki bo ukrenil vse potrebno za izvedbo predlagane pomoči.

Zakaj je v Jugoslaviji vprašanje prehrane vedno težje? Odgovor ni težak. Kmet ni več gospodar na svoji zemlji, udarniško nedeljsko delo pa tudi ne prinaša blagoslova.

Smrtne obsodbe v Jugoslaviji

V zadnjih dveh mesecih so jugoslovanska sodišča obsodila na smrt deset državnih uradnikov. Komunistični režim ne priznava nikomur, če se količjak pregreši zoper njihove postave.

37.000 kg težak plug je izdelala livarna v Solkanu

Tovarna-livarna Štrukelj iz Solkana je te dni izdelala prototip rigolnega pluga, ki bo oral zemljo za obnovo vinogradov in sadovnjakov 90 centimetrov globoko. Novi plug je pravi velikan, saj tehta 37.000 kg. Vse modele je kolektiv livarne sam izdelal. Delovni kolektiv bo na izkušnjah, ki jih je s tem pridobil, pričel izdelovati ne več prototipe, pač pa lastni tip rigolnega pluga, ki bo lahko oral do 1.10 metrov globoko.

Darovi za sklad L. Kemperla

Romarji v Barnas 400.— lir.

Za SLOVENSKO SIROTIŠČE

N.N. 1000; romarji v Barnas 400.— lir. Popravljamo: V Jazbinah je bilo nabranih 5 vreč koruze s storži, kar je dalo 3 vreče čistega zrna, in 3 vreče krompirja.

Blagim dobrotnikom iz Jazbin se prav toplo zahvaljujemo za njih velikodušnost, izredno postrežljivost in uslužnost ter prosimo blagohotnega oproščanja za nastalo nesporazumljenje.

Vodstvo Sirotišča

Za SLOVENSKO ALOJZJEVIŠČE

Romarji v Barnas 400; ga. Z. Lapanja 1000; dobrotnica iz Škledja 2000; N.N. delavce 320; N.N. iz Standreža 2000.— lir. Vsem dragim dobrotnikom naj Bog obilno povrne!

Odgovorni urednik: Stanko Stančič

Tiska tiskarna Budin v Gorici

Napisal: LEON PAUL

Judovo potovanje

Ni me hotela pustiti iz svojih klešč, dokler bi ji vsaj malo na pritrdil ter se odločil za njeno stvar. Pripovedovala mi je o neki ženi »katoličanki«, ki je prihajala k njej, da bi postala članica Christian Science, a je bila bolj »učljiva«. Govorčila mi je še o drugih drobnarijah, da sem se končno naveličala poslušati. V vsej obupanosti sem ji rekel, da bi rad spoznal tisto »katoličanko«. Še danes zastoj čakam za naslov one »učljive« gospe. Zunaj sem globoko vdihnil sveži zrak, da bi se vsaj malo oškodoval za izgubljeni čas. Ona menda še vedno čaka na moj odgovor — bilo je to pred 14. ali 15. leti.

Šele po štirih ali petih letih so domači uvideli, da nisem postal grozni antisemit, kot so jih drugi prepričevali... Namesto, da bi bil slabši ali zagrizenejši, sem postal boljši, prijaznejši in ljubeznivejši ter zrelejši — vse, kar so najmanj pričakovali. Nato so tudi oni počasi spremenili svoje obnašanje napram meni. Mir se je vrnil v

naš dom in zopet se je zaslislal srečen smeh! Niso me več nadlegovali, da bi se povrnil v judovstvo. Zdelo se mi je, da so zadovoljni z mojo ljubeznijo, katero sem jim vedno odkrito vračal. Zvedeli so celo, da sem branil judovstvo, ko je prilika zahtevala — in to se je večkrat zgodilo.

Čas je počasi vse ozdravil. V moje največje začudenje je celo mati zagovarjala moj prestop v katoliško vero. Sosedem je pripovedovala, kako sem postal dober in je bila ponosna name. Ko mi je o tem pripovedovala, so moje oči nehote postale rosne... Kakšna razlika pred nekaj leti. Resnično: Bog je poskrbel za vse; mati ni umrla žalosti in vse je obrnil v dobro!

Moji so videli, da se predvsem trudim na socialnem polju. Začel sem Free Catholic Library — katoliško knjižarno v brooklynskem downtownu (del New Yorka) ter Dom za mladoletne delinkvente. Dejstvo je, da mi je mati sama dala veliko obleke in denarja za moje fante. Nekoč sem prišel domov le za en dan in s seboj pripeljal enega izmed fantov. Sprejeli so ga kot mene.

NATO JE PRIŠLA VOJNA

in šel sem čez morje. Pisma, ki so mi jih pisali domači, so bila nadvse ljubezniva in dobil sem tudi nekaj paketov. Po pis-mih sem se zaročil tudi z eno Irko, ki sem jo poznal že dalj časa v Brooklynu. Spoznal sem jo s pomočjo Catholic Evidence Guild. Prosil sem jo, naj obišče moje domače, kar je storila rade volje. Sprejeli so jo kot lastno hčerko. Menda je bila edina katoličanka, ki bi kdaj koli obiskala mojo družino.

Po več kot štirih letih vojaškega življenja sem se vrnil domov. Pozabljeni so bili dnevi, ki so povzročili toliko žalosti in srčnih bolečin ter trpljenja. Bili smo srečna družina — zopet vsi skupaj — hvala Bogu in Njegovi dobroti.

Približno osem mesecev pozneje sem se poročil z Elinor v njeni župni cerkvi. Mati, sestra in brat so prišli k poročni maši, medtem ko je bil mlajši brat v Nemčiji z okupacijskimi četami. Prišla je tudi teta, ki me je nekoč peljala k Christian Scientistu, stric ter še ena teta, očetova sestra, ki je posebej prosila, če se sme udeležiti

poroke. Povabil nismo razposlali svojim sorodnikom, da bi jih ne preveč razburili. Edino oče je odklonil vsako povabilo. Ni mogel ali ni hotel priti k nobenemu katoliškemu obredu — tudi ne za ceno svojega najstarejšega sina. Vendar vse se je srečno razvijalo in oče nas je kljub temu sprejel čez skoraj več kot eno leto ter vzel v naročje tudi svojo rdečelasko vnukinjo, Bernardko.

*

Sedemnajst let je mimo od tistega odločilnega jutra — 8 decembra 1934 leta. Sedemnajst let, polnih dogodkov, toda nepretrgana veriga obilnega božjega blagoslova, milosti in božjih darov. Nikdar, niti za trenutek nisem podvomil, da bi ne bilo prav, kar sem storil onega jutra. Pač z vsakim dnevom, ki je šel v večnost, sem postal bolj prepričan, da je Kristus Mesija in Njegova Cerkev resnično dopolnilo judovstva.

Storiti korak, ki sem ga storil, ni bilo lahko in mnogi, katere sem srečal in ki so enako kot jaz prehodili ta stoletni prepad, so mi pravili svojo zgodovino. Veliko se ni razlikovala od moje. Včasih je bila

celo enaka. Morda zato, ker je človeška narava vedno ista in matere bodo vedno le matere! Prepričan sem, da bo Gospod blagoslovil mojo mater in moje domače ter vse družine in vse matere, ki bodo trpele toliko zaradi Njega. Na nek način jim bo On povrnil... Kako, jaz ne vem. A eno stvar vem:

Potovanje juda s Sinajske gore na Kalvarijo ni lahka pot in veliko jih je na izbiro: nekatere so krive, druge skozi doline, močvirje ali puščave; nekatere ceste peljejo skozi prometna središča, nekatere skozi samotne zakotne uličice, druge po stezah pravega pekla! Druge so zopet prav kratke. Toda po kateri koli poti, korak s Sinaja na Kalvarijo je trda izkušnja, nepozabna za vsakega izmed nas, ki korak poskusi, ker je poln romantičnih doživetij, a največkrat se konča z zlomljenim in izkravavlim srem. Čestokrat je dramatična pot. To vem sam, ker sem jo prehodil... a ko se oziram nazaj, bi je ne hotel zgrešiti za nič na svetu.

Prevedel Fr. Innocent OFM
New York

KONEC.